

Arrest

nr. 94 911 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2012 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. HIND, die *loco* advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 5 december 2011 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 27 augustus 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.12.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag uittreksels van het bevolkingsregister voor. Deze vermelden echter niet de nationaliteit van betrokkene. Uit art. 9ter, §2, 1° vloeit voort dat het identiteitsdocument of bewijselement waarmee men de nationaliteit van betrokkene wenst aan te tonen, de nationaliteit van betrokkene dient te bevatten. Aldus ontbreekt één van de constitutieve elementen van de identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3de lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen gronden, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblifssituatie niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen, [...]).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is verder gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en op de motivering dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten en met name niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende

duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis. Er blijkt ook niet dat hij als gevolg van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing in een situatie terecht komt waarbij de motieven van de tweede bestreden beslissing niet langer geldig zouden zijn.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het op 27 augustus 2012 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het voorzichtigheidsbeginsel en van het beginsel van goede trouw. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van een tegenstrijdige en onvolledige motivering.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat verwerende partij de aanvraag onontvankelijk beoordeelt vanwege het feit dat verzoeker zijn identiteit niet zou aantonen volgens de modaliteiten bepaald in § 2 van het artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 ;

Terwijl verzoeker een uittreksel voorlegde uit het ‘registre civil individuel’, afgeleverd aan Syrische onderdanen (‘citoyens arabes syriens, zie voor eensluidend verklaarde vertaling) met foto, waaruit alle gegevens blijken die zijn identiteit staven zoals voorgeschreven wordt door §2 van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 ;

Dat de motivering van de bestreden beslissing als volgt kan samengevat worden : de uittreksels uit het bevolkingsregister tonen niet de nationaliteit aan.

Dat in casu verzoeker een uittreksel uit zijn ‘registre civil individuel’ afgeeft, afgeleverd op 24 april 2011 en gelegaliseerd op 2 mei 2011.

Dat in dit document zijn familienaam, voornaam, geboortedatum, geboorteplaats, burgerlijke staat voorkomt, evenals de melding dat deze gegevens afkomstig zijn uit de burgerlijke stand van de Syrische Arabische onderdanen, met name de onderdanen die de Syrische nationaliteit hebben. Er is tevens een foto op het document. Het is niet opgesteld op basis van verklaringen van verzoeker, aangezien er vermeld staat dat de gegevens afkomstig zijn uit het register van de burgerlijke stand.

Dat dit identiteitsdocument bijgevolg met zekerheid de identiteit én nationaliteit van verzoeker aantoont.

Dat het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 stelt in paragraaf 2 : [...]

Dat verzoeker een identiteitsdocument heeft voorgelegd dat voldoet aan de vier voorwaarden gesteld door paragraaf 2 van het artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 ;

Dat door een bijkomend bewijs te vereisen wat betreft de nationaliteit van verzoeker, de verwerende partij een bijkomende voorwaarde creëert die niet is voorzien door de wetgeving.

Door dit te doen, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Dat Uw Raad zich reeds heeft uitgesproken over deze problematiek in arrest nr.48.574 van 27 september 2010.

Dat, vanaf het moment dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit aantoonst door middel van een document, het aan de tegenpartij is om aan te geven met concrete motieven waarom de geloofwaardigheid of waarachtigheid van dit document in vraag wordt gesteld;

Door geen enkele uitleg te geven over de concrete elementen waarom aan het voorgelegde document geen geloof kan gehecht worden, schendt de tegenpartij de motiveringsverplichting;

Het arrest nr. 48.574 stelt immers:

« (...) À l'appui de cette demande, elle n'a fourni ni carte d'identité ni passeport, mais a déposé d'autres documents et arguments expliquant selon elle son impossibilité de se procurer un tel document d'identité en Belgique (...).

(...) le Conseil constate à la lecture du dossier administratif que la partie requérante a pu démontrer son identité d'une autre manière que par « un document d'identité » au sens de l'article 9ter de la Loi et l'article 7, §1er, alinéa 1er de l'AR du 17 mai 2007 en déposant notamment un 'certificat de nationalité' qui semble contenir les éléments essentiels de son identité et qui émane de ses autorités nationales. La motivation de la décision attaquée ne permet en tous les cas pas de dire que la véracité de ce document pourrait être remise en question (...) »

Dat als verzoeker een stuk aanbrengt waaruit zijn nationaliteit blijkt, het uiteraard aan de tegenpartij is om aan te geven of dit document in twijfel wordt gestrokken, hetgeen niet gebeurd in casu, tevens dient de beslissing dan een motivering hieromtrent te bevatten.

Dat in deze precieze hypothese met betrekking tot het voorleggen van een identiteitsdocument, het ook aan de tegenpartij is om de verzoekende partij te ondervragen in geval van twijfel.

Dat de tegenpartij nooit een schrijven gericht heeft aan verzoeker met de vraag om bijkomende uitleg.

Dat integendeel, de aanvraag aangetekend werd verstuurd op 5/12/2011. Dat de tegenpartij een beslissing nam op 24/04/2012. Dat de beslissing pas betekend werd op 27/08/2012 na talloze e-mails (zie stuk 4) van de advocaat van verzoekende partij. Dat de tegenpartij de beslissing schijnbaar verstuurd had naar de Stad Brussel (1000 Brussel) in plaats van naar de gemeente Sint Gillis (1060 Brussel), hoewel het adres duidelijk aangegeven stond in het intitueel verzoeckschrift.

Dat een dergelijke termijn, rekening houdend met de ernst van de aandoening ('hypertension artérielle, aneurysme thoraco abdominal, dont le risque de rupture est élevé. La gravité de la pathologie est sans aucun doute', 'décès du patient par rupture aortique'), geen blijk geeft van een behoorlijk bestuur.

Door op deze wijze te handelen, meent de verzoekende partij dat de tegenpartij op ernstige wijze de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van goede trouw heeft geschonden."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schending van artikel 3 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. Rv.St. 1992, z.p.).

Nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoeckschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist verzoeker aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker niet ernstig kan betwisten dat hij zijn identiteit niet heeft aangetoond, bij het indienen van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende: [...]

Verzoeker legde bij zijn aanvraag slechts uittreksel uit het 'registre civil individuel' voor, doch dienaangaande oordeelde de gemachtigde geheel terecht dat dit document niet de nationaliteit van verzoeker bevat.

De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: [...]

Verzoeker kan niet ernstig betwisten dat het door hem voorgelegde uittreksel uit het 'registre civil individuel' zijn nationaliteit niet bevat. De loutere omstandigheid dat op voornoemd uittreksel zijn familienaam, voornaam, geboortedatum, geboorteplaats, burgerlijke staat voorkomt, evenals de melding dat deze gegevens afkomstig zijn uit de burgerlijke stand van de Syrische Arabische onderdanen, doet daaraan geen afbreuk.

Verzoeker is dan ook niet ernstig waar hij voorhoudt dat het door hem voorgelegde uittreksel uit het 'registre civil individuel' voldoet aan de vier voorwaarden gesteld door paragraaf 2 van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

3.11. Uit het gestelde in punt 3.10. blijkt dat niet zozeer verzoekers identiteit in vraag wordt gesteld doch wel verzoekers nationaliteit. De eerste vraag die zich in deze stelt, is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat, zoals de memorie van toelichting bij dit artikel lijkt aan te geven (cf. punt 3.7.) of ook op de nationaliteit van de aanvrager moet betrekking hebben.

3.12. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

[...]

3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de onontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

(...)

3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). De verwerende partij stelt derhalve terecht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing "Dat het bewijs van de ACTUELE nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit."

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers kritiek iedere grondslag mist.

In antwoord op verzoekers beschouwingen, merkt de verwerende partij nog op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een uitweg biedt voor vreemdelingen die in de onmogelijkheid verkeren om hun identiteit te bewijzen. Echter dient men te bewijzen dat men onder de toepassing van deze vrijstelling valt.

Terwijl dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging niet heeft beroepen op het feit dat hij dient te worden vrijgesteld van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (artikel 9ter, §2, 3^e lid van de Vreemdelingenwet).

Verzoekers voorgehouden schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan dan ook niet worden aangenomen.

Verder kunnen verzoekers beschouwingen aangaande de geloofwaardigheid en de waarachtigheid, en de vermeende motiveringsverplichting van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, geenszins worden gevolgd. Immers, de gemachtigde geheel terecht heeft geoordeeld dat het door verzoeker voorgelegde uittreksel diens nationaliteit niet bevat, zodat de gemachtigde zich niet diende uit te spreken over het al dan niet geloofwaardig karakter van voornoemd uittreksel.

Voorts houdt verzoeker voor dat de gemachtigde ten onrechte nooit een schrijven aan hem heeft gericht tot het bekomen bijkomende uitleg. Verzoeker kan hier geenszins worden gevolgd, gezien uit artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat betrokkene zijn identiteit dient te bewijzen bij zijn aanvraag. Voor zoveel als nodig merkt verwerende partij nogmaals op dat verzoeker zich in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging ook had kunnen beroepen op het feit dat hij diende te worden vrijgesteld van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen. Verzoeker heeft evenwel nagelaten te doen.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze aantonen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Waar verzoeker tot slot nog een schending voorhoudt van de beginselen van behoorlijk bestuur omdat de betekening van bestreden beslissing gebeurde op 27.08.2012 terwijl de beslissing dateert van 24.04.2012, is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit gegeven op zich de nietigverklaring van bestreden beslissing niet kan verantwoorden.

Inderdaad maakt de onregelmatige kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. Rv.St. 1980, 596), en blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Het zou aldus van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op de in het enig middel vermelde basis te vernietigen, temeer nu verzoeker niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing van de gemachtigde zou zijn gebeurd, hem heeft gehinderd in zijn mogelijkheden om de beslissing aan te vechten, hetgeen betrokkene ook niet redelijk kan doen, gelet op het tijdstip waarop hij zijn annulatieverzoekschrift neerlegde.

De verwerende partij besluit dan ook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven is omkleed.

Een manifeste appreciatiefout wordt niet aangetoond. [...]"

3.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing besloten tot de onontvankelijkheid van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker in zijn aanvraag zijn identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in § 2 van deze bepaling en meer specifiek dat in de door hem voorgelegde uittreksels uit het bevolkingsregister geen melding wordt gemaakt van zijn nationaliteit. Daarnaast wordt gesteld dat verzoeker in zijn aanvraag niet inriep dat hij op grond van § 2, derde lid van deze bepaling is vrijgesteld van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

In zoverre verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en de motivering van de bestreden beslissing betwist, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3.2. De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepalen als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

§ 1/1. [...]

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

- 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;
- 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;
- 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;
- 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

- 1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
- 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
- 3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
- 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
- 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. [...]

§ 5. [...]

§ 6. [...]

§ 7 [...]"

In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder de kop "Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof" het volgende gelezen worden:

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", namelijk

een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboortekte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden te eisen dat hij zijn identiteit aantoont en dat het Hof aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit – zijnde een constitutief element van zijn identiteit – dient aan te tonen.

In casu voegde verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, ter staving van zijn identiteit, een “copie du registre civil individuelle” (letterlijke vertaling: een kopie van het individuele burgerlijke register) gedateerd op 24 april 2011 en een legalisatie van dit document.

In dit door verzoeker voorgelegde uittreksel uit het register van de burgerlijke stand – waarvan de bewijskracht niet in twijfel wordt getrokken en waarvan verweerder niet betwist dat verzoekers volledige naam en geboorteplaats en –datum hierin staan vermeld, dat dit werd uitgereikt door de bevoegde overheid en een foto bevat en dat dit niet werd opgesteld op basis van de loutere verklaringen van verzoeker – staat uitdrukkelijk vermeld dat de daarin opgenomen gegevens “sont extraites du registre de l'état civil des citoyens arabe syriens” (letterlijke vertaling: “afkomstig zijn van het register van de burgerlijke stand van Syrisch Arabische burgers”. Niettegenstaande het gegeven dat in de overgenomen vermeldingen uit het register van de burgerlijke stand zelf als dusdanig de nationaliteit van verzoeker niet wordt vermeld, dient aldus te worden vastgesteld dat – gelet op de vermelding in het afschrift dat de weergegeven gegevens afkomstig zijn van het register van de burgerlijke stand van Syrische Arabische burgers – uit dit afschrift wel degelijk de nationaliteit van verzoeker blijkt.

Aldus dient te worden aangenomen dat verweerder op foutieve wijze heeft besloten dat het bij de aanvraag voorgelegde uittreksel uit het register van de burgerlijke stand de nationaliteit van verzoeker niet bevat, zoals vereist door artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder is bijgevolg bij het onontvankelijk verklaren van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat verzoeker in zijn aanvraag zijn identiteit niet heeft aangetoond op de wijze bepaald in § 2 van deze bepaling, niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Het beroep tot nietigverklaring is verder onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de partijen, elk voor de helft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS